

**ДЕРЖАВНА ПОДАТКОВА СЛУЖБА УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ДПС УКРАЇНИ
ЮРИДИЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ**

**МІЖНАРОДНИЙ ЮРИДИЧНИЙ
ВІСНИК:**

**ЗБІРНИК НАУКОВИХ ПРАЦЬ
НАЦІОНАЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ
ДЕРЖАВНОЇ ПОДАТКОВОЇ СЛУЖБИ
УКРАЇНИ**

Випуск 1 (1) 2014

Державна податкова служба України
Національний університет ДПС України
Юридичний факультет

**МІЖНАРОДНИЙ ЮРИДИЧНИЙ ВІСНИК:
ЗБІРНИК НАУКОВИХ ПРАЦЬ
НАЦІОНАЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ
ДЕРЖАВНОЇ ПОДАТКОВОЇ СЛУЖБИ
УКРАЇНИ**

Заснований у червні 2014 р.

За редакцією д.ю.н., професора П.В. Цимбала

Випуск 1 (1) 2014

Ірпінь-2014

**Засновник, редакція,
видавець і виготовлювач
Національний університет державної
податкової служби України**

**Свідоцтво про державну реєстрацію
КВ № 20778-10578 Р
від 24.06.2014 р.**

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ

Головний редактор

Цимбал П.В.,
доктор юридичних наук, професор, заслужений
юрист України

**Заступник головного
редактора**

Бахін В.П.,
доктор юридичних наук, професор

Відповідальний секретар

Омельчук Л.В.,
кандидат юридичних наук

Берназ В.Д.,
доктор юридичних наук, професор,
заслужений діяч науки і техніки України,
член-кореспондент Національної академії
правових наук України
Биргеу М.М.,
доктор юридичних наук, професор (Республіка
Молдова, м. Кишинів, Державний Університет
фізичного виховання і спорту)
Галаган В.І.,
доктор юридичних наук, професор
Ішенко А.В.,
доктор юридичних наук, професор,
заслужений юрист України
Касьяненко Л.М.,
доктор юридичних наук, професор
Клименко Н.І.,
доктор юридичних наук, професор
Кулієв І.О.,
доктор юридичних наук, професор
(Азербайджанська Республіка,
Національна авіаційна академія)

Литвак О.М.,
доктор юридичних наук, професор,
заслужений юрист України,
член-кореспондент Національної академії
правових наук України
Мисливий В.І.,
доктор юридичних наук, професор
Нургалієв Б.М.,
доктор юридичних наук, професор
(Республіка Казахстан, м. Караганда,
Карагандинський університет «Болашак»)
Рубіс О.С.,
доктор юридичних наук, професор
(Республіка Білорусь, м. Мінськ,
Білоруський державний університет)
Тимченко Л.Д.,
доктор юридичних наук, професор
Чернявський С.С.,
доктор юридичних наук, професор

**Рекомендовано до друку Вченою радою Національного університету
державної податкової служби України
(протокол № 1 від 29 серпня 2014 року)**

Редакційна колегія не завжди поділяє позицію авторів.
За точність викладеного матеріалу відповідальність покладається на
авторів.

Рукописи рецензуються редакційною колегією.

Зміни тексту та скорочення, що впливають на зміст матеріалів, а також
їх перейменування вносяться редакцією за погодженням з авторами.

При передрукуванні статей посилання на «Міжнародний юридичний
вісник: збірник наукових праць Національного університету державної
податкової служби України» обов'язкове.

Адреса редакції:
Національний
університет державної
податкової служби України
вул. Карла Маркса, 31,
м. Ірпінь,
Київська обл., 08201
Тел. (04497) 60-2-47
e-mail:
yur_visnik@ukr.net

ЗМІСТ

Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право

<u>Гуржій Т.О.</u> Сутність адміністративно-процесуального права.....	5
<u>Гречанюк С.К.</u> Взаємодія в управлінні правоохоронними органами: становлення та розвиток.....	12
<u>Журавський О.А., Долгий О.О., Долгий О.А.</u> Податкові консультації: сутність, порядок надання і оскарження.....	18
<u>Мельник О.П.</u> Аудит у системі державного внутрішнього фінансового контролю.....	24
<u>Z.A. Gasimov, T.P. Yatsyk</u> Practice of use of the international experiment on interaction of tax authorities from mass media.....	30

Кримінальне право, кримінальний процес, криміналістика і оперативно-розшукова діяльність

<u>Богатирьов І.Г.</u> Застосування кримінального покарання щодо військовослужбовців в Україні.....	34
<u>Глушков В.О.</u> Вдосконалення оперативно-розшукового законодавства України.....	39
<u>Корж В.П.</u> Криміналістичний аналіз економічних злочинів, що вчиняються в умовах ринкового господарювання.....	46
<u>Литвинов О.М.</u> Запобігання побутовому насильству: кримінологічні засади.....	55
<u>Мисливий В.А., Клочко А.М.</u> Місце банківських установ серед об'єктів кримінологічної безпеки.....	61
<u>Підюков П.П., Паніотов Є.К.</u> Міжнародне співробітництво правоохоронних органів при проведенні спільних агентурних операцій (таємних розслідувань).....	68
<u>Хряпінський П.В.</u> Підстави звільнення від кримінальної відповідальності за діючим законодавством.....	76
<u>Цимбал П.В., Клименко Н.І.</u> Значення загальної теорії судової експертології в системі наукових знань.....	84
<u>Галай А.О.</u> Взаємодія інститутів держави та громадянського суспільства: теоретичні засади.....	90
<u>Дирдін М.Є.</u> Елементи повторності у слідчій діяльності.....	96
<u>Кимлик Н.В., Кимлик Р.В.</u> Розслідування злочинів, пов'язаних із корупцією.....	102
<u>Литвин Н.А.</u> Роль інформаційних ресурсів органів ДПС України при виявленні кримінальних правопорушень, пов'язаних із легалізацією доходів, одержаних злочинним шляхом.....	108
<u>Литвин О.В.</u> Детермінанти корупційних правопорушень у розрізі протидії корупції в податкових органах.....	115
<u>Мазуренко М.С.</u> Роль оперативного пошуку в отриманні джерел первинної інформації.....	122
<u>Мудряк Т.О.</u> Особливості розслідування шахрайства з фінансовими ресурсами.....	128

Омельчук Л.В. Типові слідчі ситуації при розслідуванні неналежного виконання професійних обов'язків медичними працівниками.....	134
Сіренко О.В. Криміналістична характеристика особи неповнолітнього злочинця.....	140
Фрідман-Козаченко М.М. Інститут криміналістичної профілактики: виникнення, розвиток, сучасний стан.....	146
V. D. Bernaz Legislative regulation of activity of the investigator at the initial stage of pre-judicial investigation.....	152
A.P. Vlasova The simplified production in structure of criminal trial of Ukraine.....	158
N.S. Kozak Crime in the Area of Computers, Computer Systems, Computer Networks and Telecommunication Networks: Criminal Legal Analysis.....	164

Цивільне, господарське, земельне та міжнародне право

Харитонов Є.О. Становлення інституту представництва у цивільному законодавстві України	170
Харитонova О.І. Цивільні правовідносини інтелектуальної власності та їх класифікація	177
Шишка Р.Б. Поняття та характеристика договору про проведення ландшафтно-дизайнерських робіт.....	184
Амеліна А.С. Гласність як один з принципів цивільного судочинства.....	189
Басай О.В. Примусове ліцензування використання об'єкта права промислової власності в Україні.....	195
Бондаренко М.О. Право громадян на відшкодування шкоди, завданої внаслідок дефекту в продукції.....	201
Дяченко С.В. Правовий статус ліквідаційної комісії в Україні.....	205
Мілімко Л.В. Земельна реформа та земельні відносини в Україні.....	214
Шакірова О.В. Захист прав інтелектуальної власності: законодавчий аспект.....	219
Шишка О.Р. Застава у цивільному праві України.....	225

Теорія держави і права, конституційне право

G.V. Didkivska Role of law in the socialization of personality.....	233
--	-----

УДК 347.11

О.В. Шакірова,
кандидат юридичних наук,
доцент, доцент кафедри
фінансового права
Національного університету
ДПС України

ЗАХИСТ ПРАВ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ: ЗАКОНОДАВЧИЙ АСПЕКТ

У статті розглядаються актуальні питання щодо адміністративно-правового регулювання захисту права інтелектуальної власності в умовах адаптації законодавства України до міжнародного права.

Ключові слова: інтелектуальна власність, авторське право, адміністративна відповідальність, євроінтеграція.

Pressing questions are examined in the article, in relation to the legal adjusting of defence of intellectual property in the conditions of adaptation of legislation of Ukraine to the international law.

Keywords: intellectual property, copyright, administrative responsibility, the European integration.

Усе більшого значення для ефективного захисту права інтелектуальної власності має процес входження України в європейські та міжнародні структури і, передусім, отримання статусу асоційованого члена в Європейському Союзі.

Необхідність створення в Україні надійної системи захисту права інтелектуальної власності обумовлена вимогами ХХІ століття. Незалежна держава не може існувати без повноцінної соціально-економічної основи, а підґрунтям для цього має бути належний рівень державної політики, яка спрямована зокрема і на захист права інтелектуальної власності. Проголошений Україною курс на інтеграцію до Європейського Союзу і вступ до Світової організації торгівлі потребує забезпечення захисту прав на об'єкти авторських і суміжних прав та об'єкти промислової власності на такому рівні, який вже існує в економічно розвинених країнах.

Від вирішення проблеми створення оптимальної системи адміністративно-правового захисту права інтелектуальної власності в Україні залежить міцність економічного розвитку для формування інноваційної моделі, її модернізації, підвищення конкурентоспроможності у світі.

На основі аналізу теорії адміністративно-правової охорони авторського права, міжнародно-правових джерел, вітчизняного законодавства, вчень про природу виникнення, змісту та структури інтелектуальної власності маємо зазначити, що в Україні частково сформований механізм адміністративно-правового захисту інтелектуальної власності в умовах євроінтеграції, але, на нашу думку, необхідне подальше продовження досліджень даної проблематики.

Важливість і актуальність розгляду проблеми захисту права інтелектуальної власності зумовлено рядом обставин: по-перше, прагнення України бути не тільки асоційованим членом,

а й отримати статус повноправного члена ЄС вимагає проведення необхідних реформ та здійснення адаптації національного законодавства до європейських та міжнародних стандартів, зокрема і в галузі, що стосується захисту авторського права та інтелектуальної власності; по-друге, одним із найголовніших пріоритетів у соціально-економічному розвитку суспільства та держави на сьогодні є інтелектуальна, творча діяльність, порушення якої може наносити велику матеріальну та моральну шкоду як окремим фізичним особам (авторам, виконавцям), компаніям, так і національній економіці та іміджу України; по-третє, розробка та створення надійного національного механізму захисту інтелектуальної власності в Україні надасть змогу реалізовувати суб'єктам творчої діяльності свої права у повному обсязі, що дозволить збільшити надходження інвестицій в державу та зміцнить її авторитет на міжнародній арені.

Метою цієї статті є дослідження основних положень, які стосуються адміністративно-правового забезпечення захисту права інтелектуальної власності в Україні.

Гносеологічні аспекти становлення системи правової охорони інтелектуальної власності, авторського права і суміжних прав в Україні своїми коріннями сягають у кінець XIX століття. Створення і діяльність їх нерозривно пов'язана з іменами І.К. Карпенка-Карого, М.Л. Кропивницького, М.К. Садовського, М.В. Лисенка та інших видатних діячів.

У 20-ті роки минулого століття активно діяло Українське товариство драматургів і композиторів (УТОДІК), активну участь у роботі якого брав драматург Микола Куліш.

Так, у 30–60-х роках захист прав авторів в Україні здійснювало Управління захисту авторських прав (УЗАП).

Одним із важливих напрямів адміністративно-правової охорони, яка переживає в сучасних умовах період динамічного, теоретичного і практичного становлення, є захист інтелектуальної власності, оскільки інтелектуальна діяльність у XXI столітті стає одним із найбільш важливих напрямів соціально корисної діяльності [2].

Проблемі захисту інтелектуальної власності присвячено багато досліджень вітчизняних та зарубіжних науковців і практиків, таких як: П.П. Андрушко, В.Д. Базидевич, А.А. Бовін, В.В. Галунько, Р.О. Денисов, О.М. Коцюба, Г.В. Корчевний, Є.В. Курінний, О.М. Мельник, А.П. Сергєєв, Р.О. Стефанчук, О.М. Хотяшева, Р.Б. Шишка, А.М. Юрченко, О.С. Йоффе та ін., проте, на жаль, існуючі напрацювання у даній галузі не в повному обсязі охоплюють усі питання адміністративно-правового захисту інтелектуальної власності в Україні, зокрема і в умовах євроінтеграції, що дає можливість і далі продовжувати наукові дослідження у даному напрямі та вносити пропозиції до чинного законодавства.

Ми погоджуємося з думками багатьох вчених, практиків та дослідників, які вважають за необхідне провести кодифікацію у сфері права інтелектуальної власності та прийняття кодифікованого акта, який буде регулювати відносини в даній сфері.

Функція охорони права суб'єктів інтелектуальної власності ґрунтується на нормах ст. 41 Конституції України, відповідно до якої кожен має право володіти, користуватися та розпоряджатися результатами своєї інтелектуальної та творчої діяльності [1].

Незважаючи на те, що об'єкти права інтелектуальної власності мають свої специфічні ознаки і характеристики, різномірні за своїм призначенням, засобами та методами правової охорони та захисту, їх об'єднують спільні сутнісні ознаки. Усі об'єкти, що підлягають захисту інтелектуальної власності, – є результатами або проявами творчої розумової праці людей; містять нові, оригінальні ідеї, знання, інформацію; знаходять відображення в об'єктивній формі, доступній для людського сприйняття; мають вартісну оцінку як і інші результати людської праці; розміщуються на матеріальних носіях, які можуть тиражуватись і одночасно

використовуватися багатьма особами; захищаються законом (авторським та суміжними правами, патентним правом) [3].

Поняття „захист права інтелектуальної власності” включає передбачену законодавством діяльність державних органів з визнання, поновлення прав, а також усунення перешкод, що заважають реалізації прав та законних інтересів суб’єктів права.

Захист права інтелектуальної власності та охоронюваних законом інтересів здійснюється у передбаченому законодавством порядку, тобто із застосуванням належних форм, засобів і способів. А її юрисдикційна форма поділяється на загальні та спеціальні порядки захисту. Так, за загальним порядком захист права інтелектуальної власності та охоронюваних законом інтересів здійснюється судом. Спеціальною формою захисту права інтелектуальної власності та охоронюваних законом інтересів є адміністративний порядок.

Ми підтримуємо думку Є.В. Курінного, який визначає сутність адміністративно-правового захисту як владної форми реалізації окремих груп суспільних потреб та інтересів, спрямованих на захист охоронюваного і порушеного права адміністративно-правовими засобами [5, с. 340].

Для більш чіткого розуміння та усвідомлення значення поняття „адміністративно-правовий захист” маємо зрозуміти внутрішній категоріальний зміст таких похідних понять, як „захист” і „охорона”.

За таких умов охорона – це сукупність різних взаємопов’язаних між собою заходів, які здійснюються як державними, так і громадськими організаціями і спрямовані на попередження порушень, усунення причин, що їх спонукали, і таким чином сприяють нормальному процесу реалізації громадянами їх прав і свобод. Відповідно, захист – примусовий (щодо зобов’язаної особи) спосіб здійснення суб’єктивного права, який застосовується в установленому законом порядку компетентними органами або самою правомочною особою з метою поновлення порушеного права [6, с. 47].

На наш погляд, адміністративно-правовий захист права інтелектуальної власності – це система активних адміністративних заходів, які застосовують компетентні органи державної влади, що спрямовується на поновлення порушеного права, створення умов для відновлення порушеного права та притягнення винної особи до відповідальності.

Відповідно до Конвенції про заснування Всесвітньої організації інтелектуальної власності (ВОІВ) інтелектуальна власність включає права, що стосуються: літературних, художніх і наукових творів; виконавської діяльності артистів; звукозаписів, радіо- і телевізійних передач; винаходів у всіх галузях людської діяльності, наукові відкриття; промислових зразків; товарних знаків, знаків обслуговування, фірмених найменувань і комерційних позначень; захисту від недобросовісної конкуренції, а також усіх інших прав, що належать до інтелектуальної діяльності в промисловій, науковій, літературній і художній галузях [7].

У свою чергу, згідно з Угодою про торговельні аспекти прав інтелектуальної власності (TRIPS), підписаною в межах ГАТТ у 1993 р., до інтелектуальної власності належать: авторське право і суміжні права; товарні знаки; географічні позначення; промислові зразки; патенти; топології (топографії) інтегральних мікросхем; охорона закритої інформації; здійснення контролю за антикорупційною практикою у договірних ліцензіях.

Законодавство України передбачає вирішення в адміністративному порядку широкого кола питань щодо захисту права інтелектуальної власності. Застосування адміністративної відповідальності найчастіше обумовлено рядом причин. По-перше, склад адміністративних правопорушень у сфері інтелектуальної власності є формальним, а склад злочинів – матеріальним. По-друге, адміністративна відповідальність настає в разі, якщо діяння за своїм

характером являється малозначним і не вимагає застосування кримінальної відповідальності. По-третє, до суду для притягнення до цивільної відповідальності потерпілі звертаються рідко, якщо сума збитків незначна. Тому притягнення до адміністративної відповідальності є одним з форм захисту права інтелектуальної власності.

Щодо адміністративно-правового захисту права інтелектуальної власності, то серед джерел національного законодавства дане положення широко представлено у Кодексі України про адміністративні правопорушення (далі – КУпАП). Зокрема, законодавець визнав суспільно шкідливими та встановив адміністративну відповідальність за такі проступки: ст. 51-2 КУпАП „Порушення прав на об’єкт права інтелектуальної власності”, ст. 164-3 „Недобросовісна конкуренція”, ст. 164-6. „Демонстрування і розповсюдження фільмів без державного посвідчення на право розповсюдження і демонстрування фільмів”, ст. 164-7 „Порушення умов розповсюдження і демонстрування фільмів, передбачених державним посвідченням на право розповсюдження і демонстрування фільмів”, ст. 164-9 „Незаконне розповсюдження примірників аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп’ютерних програм, баз даних”, ст. 164-13 „Порушення законодавства, що регулює виробництво, експорт, імпорт дисків для лазерних систем зчитування, експорт, імпорт обладнання чи сировини для їх виробництва” [8].

Адміністративно-правовий захист права інтелектуальної власності відносять до спеціальної юрисдикційної форми охорони, яка здійснюється, зокрема, і Державним департаментом інтелектуальної власності, який утворений відповідно до Постанови Кабінету Міністрів України від 4 квітня 2000 р. № 601 як урядовий орган державного управління. Основними його завданнями є: забезпечення реалізації державної політики у сфері інтелектуальної власності; прогнозування і визначення перспектив і пріоритетних напрямів розвитку у сфері інтелектуальної власності; організаційне забезпечення охорони та захисту прав на об’єкти інтелектуальної власності [9].

Державним департаментом інтелектуальної власності здійснюється державна реєстрація і відповідний захист патентів на: винаходи; корисні моделі; промислові зразки; топографії інтегральних мікросхем; на знаки товарів та послуг; назви місць походження товарів і прав на використання реєстрованих кваліфікованих зазначень походження товарів; деклараційні патенти на секретні винаходи [11].

Державний департамент інтелектуальної власності, МВС України, Антимонопольний комітет України та деякі інші суб’єкти публічного управління здійснюють адміністративно-правовий захист інтелектуальної власності шляхом складання на порушників режиму інтелектуальної власності адміністративних протоколів за вищезазначеними статтями КУпАП.

Якщо в державі не сформований повноцінний механізм захисту права інтелектуальної власності, то це призводить до суттєвого зростання рівня правопорушень, контрафакції та піратства і вимагає пошуку засобів ефективного захисту порушеного права, імплементація в національне законодавство міжнародних стандартів у сфері інтелектуальної власності. Варто цілком погодитися з думкою, що стимулом для активізації будь-яких напрямів творчості в кожній країні є ефективно функціонуюча державна система правового захисту права інтелектуальної власності [12, с. 4].

Проведене дослідження свідчить, що за роки незалежності України було ратифіковано і введено в дію ряд міжнародних законодавчих актів, направлених на захист права інтелектуальної власності. Маємо зазначити ряд міжнародних договорів, до яких приєдналась Україна: Бернська конвенція (Паризький акт 1971 р.); Римська конвенція 1961 р.; Женевська конвенція 1974 р.; Паризька конвенція 1979 р., Стокгольмський акт 1967 р.; Договір про патентну кооперацію

1970 р.; Договір про патентне право 2000 р.; Мадридська угода 1981 р.; Мадридський протокол 1989 р.; Договір про закони щодо товарних знаків 1994 р.; Будапештський договір 1977 р., Договори ВОІВ про авторське право 1996 р та ін.

Також питання захисту права інтелектуальної власності врегульовані положеннями Цивільного та Господарського кодексів України і цілим рядом законів України: „Про видавничу справу”; „Про державну підтримку засобів масової інформації та соціальний захист журналістів”; „Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні”; „Про електронний цифровий підпис”; „Про захист від недобросовісної конкуренції”; „Про захист інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах”; „Про інформаційні агентства”; „Про інформацію”; „Про кінематографію”; „Про науково-технічну інформацію”; „Про наукову і науково-технічну експертизу”; „Про охорону прав на винаходи і корисні моделі”; „Про охорону прав на зазначення походження товарів”; „Про охорону прав на знаки для товарів і послуг”; „Про охорону прав на промислові зразки”; „Про охорону прав на сорти рослин”; „Про охорону прав на топографії інтегральних мікросхем”; „Про рекламу”; „Про розповсюдження примірників аудіовізуальних творів, фонограм, відеограм, комп’ютерних програм, баз даних”; „Про систему суспільного телебачення і радіомовлення України”; „Про телебачення і радіомовлення” та ін.

На відміну від національної системи міжнародна система охорони інтелектуальної власності направлена, в першу чергу, на формування єдиних підходів до забезпечення правової охорони інтелектуальної власності у світі. Комплекс заходів щодо міжнародного співробітництва координує Всесвітня організація інтелектуальної власності.

Нині правовідносини у сфері інтелектуальної власності в Україні регулюються окремими положеннями Конституції України, нормами Цивільного, Кримінального, Митного кодексів України, Кодексу України про адміністративні правопорушення та процесуальних кодексів.

Таким чином, законодавство України в сфері інтелектуальної власності охоплює усі загальновідомі об’єкти права інтелектуальної власності, забезпечує набуття, здійснення та захист права інтелектуальної власності в Україні як громадянами, так і іноземцями, що в цілому відповідає вимогам, встановленим міжнародними нормативно-правовими актами.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Конституція України від 28 червня 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 92.
2. Галуцько В.В. Адміністративно-правова охорона права власності в Україні: дис. ... доктора юрид. наук / Галуцько В.В. – Х., 2003. – С. 275.
3. Базидевич В.Д. Інтелектуальна власність: [підручник] / В.Д. Базилевич. – К., 2006. – С. 134.
4. Полюхович В. Адміністративно-правовий захист особи у відносинах з органами державної влади / В. Полюхович // Право України. – 2003. – № 5. – С. 41–46.
5. Курінний Є.В. Предмет і об’єкт адміністративного права України (характеристика категорій в умовах системного реформування): дис. ... доктора юрид. наук: 12.00.07 / Курінний Є.В. – К., 2004. – 416 с.
6. Бахрах Д.Н. Административное право: [учебник] / Д.Н. Бахрах. – М. : Изд-во БЕК, 1996.
7. Конвенция учреждающая Всемирную организацию интеллектуальной собственности; подписанная в Стокгольме 14 июля 1967 года и измененная 2 октября 1979 года.

8. Кодекс України про адміністративні правопорушення від 7 грудня 1984 р. № 8073-Х: за станом на 1 грудня 2009 р. // Відомості Верховної Ради УРСР України. – 1984. – Додаток до № 51. – Ст. 1122.

9. Постанова Кабінету Міністрів України „Про затвердження Положення про Державний департамент інтелектуальної власності”: від 20 червня 2000 р. № 977 за станом на 1 січня 2009 р // Офіційний вісник України. – 2000. – № 25. – С. 140. – Ст. 1060.

10. Кодекс адміністративного судочинства України: наук.-практ. комент. / [Армаш О., Бандурка І.М., Басов А.В. та ін.]; за ред. А.Т. Комзюка. – К., 2009. – С. 87.

11. Положення про державні реєстри [Електронний ресурс] // Офіційний веб-портал Державного департаменту інтелектуальної власності станом на 10 січня 2011 р. – Режим доступу: <http://www.sdip.gov.ua/ua/register.html>.

12. Паладій М. Державна підтримка інтелектуальних досягнень нації – шлях до економічного і соціального розвитку України / М. Паладій // Інтелектуальна власність. – 2006. – № 5. – С. 4.

13. Абдуліна І. Кодекс про інтелектуальну власність зачекає? / І. Абдуліна // Інтелектуальна власність. – 2005. – № 2. – С. 61–65.

14. Шакірова О.В. Дезінформація та забезпечення інформаційної безпеки податкових та інших правоохоронних органів / О.В. Шакірова, А.І. Жаров: матеріали VIII Міжнародної науково-практичної конференції [„Наука і освіта 2005”. – Дніпропетровськ: Наука і освіта. – 2005. – Т. 47: Право. – С. 43–46.

Подано до редакції 26 травня 2014 р.

До авторів збірника:

Шановні друзі!

Звертаємося до вас з проханням дотримуватися таких вимог до матеріалів, що надсилаються до редакції:

1. Зміст статей повинен відповідати профілю збірника. Обсяг статті, враховуючи список літератури, таблиць, фотографій і малюнків, не повинен перевищувати **10 сторінок** машинописного тексту, що надрукований через 1,5 інтервали на аркушах стандартного формату А4, оглядової статті (з погодження редакції) 10 сторінок, короткого повідомлення – 1 сторінку.

2. Заголовок статті повинен бути коротким і розкривати тему.

3. Рукопис до редакції подається у одному примірнику. Сторінки обов'язково пронумеровані. Розміри полів: зліва – 30 мм, справа – 20 мм, зверху – 20 мм, знизу – 20 мм.

4. Автор зобов'язаний ретельно вчитати рукопис і підписати його на останній сторінці.

5. На першій сторінці рукопису зазначаються атрибути статті:

– назва рубрики, для якої призначений матеріал (якщо такої рубрики немає, то редакція визначає її за власним розсудом);

– індекс за Універсальною десятиковою класифікацією (УДК);

– прізвище, ім'я, по батькові авторів повністю, вчений ступінь, повна назва організації, де працює чи навчається автор;

– назва статті;

– анотація українською та англійською мовами (не більше 75 слів);

– ключові слова українською та англійською мовами.

6. Рукописи приймаються і публікуються українською, російською та англійською мовами.

7. Цитати, таблиці, статистичні дані, цифрові показники, що підвищують рівень аналітичних матеріалів, обов'язково подаються з посиланням на джерела у кінці на відповідній сторінці; нумерацію посилань на ту чи іншу роботу позначати в тексті у дужках за порядковим номером цієї роботи в списку літератури. Першоджерела подаються на мові оригіналу. Таблиці повинні бути пронумеровані й мати заголовок.

8. У кінці матеріалу потрібно вказати прізвище, ім'я та по батькові автора, його поштову адресу, номер телефону. До статті додається диск з матеріалами.

Увага!

Відповідальність за точність викладеного матеріалу покладається на автора.

Матеріали, зіскановані та недбало оформлені, з грубим порушенням правил редакцією не розглядаються і не рецензуються.

Над випуском працювали:

Редактор та коректор

Данильчик О.В.

Технічне редактування та

комп'ютерне верстання

Жерж Л.А.

Підп. до друку 10.09.2014 р.

Тираж 300 пр. Зам. № 79

Видавець і виготовлювач

Національний університет державної податкової служби України

вул. Карла Маркса, 31, м. Ірпінь, Київська обл., 08201

Тел. (04497) 60-2-47

e-mail: yur_visnik@ukr.net

Свідчення про внесення суб'єкта видавничої справи

до Державного реєстру видавців, виготівників

і розповсюджувачів видавничої продукції

Серія ДК № 4597 від 15.08.2013 р.
